
ELÇİN
POYRAZLAR
Polisiye
Gerilim
GÜL KANUNU

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Suat Zamir serisi
Ecel Çiçekleri (#1)
Kayıp Yüz (#2)
Çıplak Kalp (#3)
Gölgenin Eli (#4)
Gül Kanunu (#5)

Selin Uygar serisi
Gazetecinin Ölümü (#1)
Kara Muska (#2)

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

GÜL KANUNU

Yazan: Elçin Poyrazlar
Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2026 / ISBN 978-625-8495-03-4
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gül Kanunu

Elçin Poyrazlar

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Doğan Kitap

O gece...

Birden bastıran yağmur ön camı incecik yollara böldü, rüzgârla arada savrulan damlalar inatla yeniden o yollara döndü. Silecekler suyun kuvvetine yetmediği için her sağa yatışlarında inledi. Ne zaman girdiğini bilmediği tali bir yolda görüş alanı dar, kafası allak bullak, sağ ayağı gaz pedalındaydı. Sileceklerin iniltisi, yağmurun tepelerindeki pıtırtısı ve motorun homurtusu dışında ses kalmamıştı araçta. Suat Zamir yanında oturan kişiye bakamıyor, yine de onun varlığını tüm hücrelerinde, sinir uçlarında, saç diplerinde yakıcı bir gerçeklikle hissediyordu. Korkulu bir rüyaya sıkışmış küçük bir çocuk gibi...

Vitesi değiştirdi.

"Cezalardan ceza beğen Suat" dedi içindeki fısıltı.

Suat'ın omuzları dikleşti, burnu havayı koklar gibi yükseldi, elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. Burnundan derin derin nefes aldı. Yolun farların ışığını emerek altında kaybolmasını izledi. Yağmur, kar, fırtına, cehennem sıcakları fark etmez, araba onun için bir kaçış demekti. Şimdiyse kaçış mümkün değildi. Hem kaçtığı hem de aradığı şey arabanın içinde dizinin dibinde kanlı canlı, umursamadan sigara yakmıştı. Kafasını bulandıran, gecelerini boğan, kalbini ağrıtan sorular puf diye yok olmuştu, şimdi keskin bir intikam hırsı her hücresini deliyordu.

Yüzleşmeden kaçma güdüsünün haklılığını düşündü. Gerçek çarptığın şeydi. Çarptığında ise düşündüklerin değil, yaptıkların önemliydi.

Buluşmaya giden tüm taşları kendisi döşemişti. Kanıtları toplasa, soruşturmasını tamamlasa, hükmünü verse ne yazardı? Haklı

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

çıkmakla mutlu olmak bambaşka şeylerdi. Hatta bazen tezat şeyler. Öfkeden kudurmamak için direksiyonu sıktı.

"Ceza beğen Suat. Ceza beğen."

Yol bir dağın kenarında kıvrılmaya başladı. Gaz pedalına hafifçe dokundu. Ön camdaki su yolları sağa sola dağıldı. Sağ tarafındaki karanlığa baktı. Sıska bir bariyerin ardındaki karanlık. Bir fısıltı daha.

"Tam zamanı Suat. Kır direksiyonu."

Tek bir direksiyon hamlesiyle bilinmezliğe uçuş. Biraz daha bastı gaza.

"Zaman geldi Suat. Hazırsın Suat. Beni anla Suat" dedi yanındaki.

Suat dişlerini sıktı. Bu teslim oluşun ardındaki kibri hissederek daha da hızlandı. Toprakla karışmış asfalt yolda ufak çukurlara daldıkça sarsılmalarından keyif aldı.

Bir sınır köyünde meyve bahçesi içindeki köy evinde yaşadıkları gözünün önünden geçti... Beren'in tepesinde topladığı kıvırcık saçları... Osman dedesinin ona son sarılışı... Evinin kapıdan ilk girdiğindeki kokusu... Selim'le didişmeleri... Kurtardığı çocuklar, öldürdüğü caniler geçti gözlerinden....

Gaza daha da abandı. Motordan gelen kükreme hoşuna gitti. Yanındaki refleksle kapının üstündeki askıya yapıştı. Yağmur, silecekler, engebeler, sarsıntılar, ayaklarının dibindeki karanlık ve içerideki buz gibi düşmanlık...

"Ey Attila Zamir, benim ölmüş ve dirilmiş babam. Suçlarının hesabını ödemeye hazır mısın?" dedi boğuk bir sesle.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

İki hafta önce...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

I
SADAKAT

"Gül'e verilen söz kandan üstündür."

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

1

Suat Zamir az ötede kapının yanında bırakmak zorunda kaldığı tozlu postallarına baktıktan sonra sıkıntıyla ayaklarını birbirine sürttü. Saatlerdir yollardaydı ve leş gibi kokuyordu. Çevresine çoraplarından, koltuk altlarından, saçlarından ağır bir koku yaydığını duyuyor, salon denemeyecek kadar küçük oturma odasını varlığıyla kirlettiğini düşünüyordu. Mutfaktan gelen tabak çanak seslerinden rahatsızdı. Misafircilik oynamaya gelmemişti buraya. Aylar önce verilmiş ama tutulmamış bir sözü yerine getiriyordu. Vicdanını rahatlatmak için mi yoksa kendine bile itiraf edemediği ihtiyacını gidermek için mi buradaydı?

Suat Zamir odayı inceledi. Tam bir emekli öğretmen evi. Bir duvar boydan boya raflardaki kitaplarla kaplıydı. Diğer duvarın önünde büyük minderlerin altında kaybolmuş uzun bir divan, hemen yanında bir okuma lambası, altında geniş bir sehpa. Pencerenin önünde yuvarlak bir yemek masası, üstünde henüz tamamlanmamış gazete bulmacaları, tül perdelerin ardında ışıl ışıl bir güneş ve güneşin altında masmavi Ege Denizi. O ise ya sorgu ya da hürmet için büyükçe, eski bir tekli koltuğa oturtulmuş, görmek istediği kişinin ne zaman geleceğini merak etmeye bırakılmıştı. Bir an oradan çekip gitmek, bir daha asla buraya adım atmamak arzusu kapladı içini. Yorgun, bıkkın, uykusuzdu ama onu sinirleri ayakta tutuyordu. Normaldi, yaşadıklarından sonra normaldi. Böyle söylüyordu kendine. Yani bir polis için normal.

Mutfaktan sesler kesilir kesilmez odanın kapısında beliren kişiye baktı Suat. Orta boyda, orta yaşta, orta ağırlıkta bir kadın. Ona gülümsemiyordu ama surat da asmıyordu. Bazı şeyleri çoktan çözmüş ya da kabullenmiş olmanın dinginliği vardı kadında. Hayallerinin bir kısmını gerçekleştirmiş ama yapamadıkları için

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

hayıflanmanın anlamsızlığını bilen bir kadın. Onun da saçları kıvırcıktı. Kahverengi lülelerin arasından parlayan gümüş teller olmasaydı belki uzaktan aynı kadının sureti derdi. Ama daha sert. İfadesi, yürüyüşü, hareketleri daha sert. Bu sertliği üstüne alındı Suat. Kadın haklıydı. Ne yapsa ne dese haklı.

Kadın gül desenli bir fincanı Suat'a en yakın sehpaya koyduktan sonra karşısındaki kalabalık divana oturdu. "Eviniz çok güzelmiş. Böyle denize karşı..."

Kadın müstehzi bir gülüşle inceledi Suat'ı. Dumanı tüten çayından bir yudum alıp fincanı yanındaki sehpaya koydu. Başını acele etmeden Suat'a çevirdi.

"Geçen yıla kadar Datça'da yaşıyordum. Fazla sıcak gelmeye başladı. Zaten bu tarafları oldum olası sevmişimdir. Beren'i de yanıma alınca, hemen bu evi buldum. Dostlar çok yardım etti. Dostluk mühim..."

Kadının son sözündeki vurgu Suat'tan kaçmadı. Huzursuzlukla yerinde kıpırdandı.

Sıkıntıyla ellerini birleştirdi. Hata yapmıştı buraya gelerek. Bencilce bir hareketti. Kalkmak için hareketlendi.

"Oturun. Buraya kadar geldiğinize göre geçerli bir nedeniniz olmalı. Beren sizi görmeden giderseniz kahrolur, benim de burnumdan getirir."

"Nasıl? Beren nasıl? Ben aradım ama..."

"Öyledir" dedi kadın bir el hareketiyle.

"Yaralılar, zayıflar, hastalar ve ölüler unutulur. Yanlış anlamayın, kızmıyorum size. İyi oldu bu zamana kadar gelmemeniz. Beren için çok daha iyi oldu."

Suat başını salladı. Beren'in öğretmen ablası İlkay Hanım'ın dişli biri olduğunu duymuştu. Beren'i yetiştirdiğini, hiçbir şeyini eksik etmediğini, onu polis akademisinden mezun olana kadar kolladığını da... Suat'ın yardımcısı olana dek kadının kaygılarının gerçekleşmediğine sevindiğini de tahmin ediyordu. Ta ki o davaya kadar. Ta ki Beren'i ölümün ve aklın sınırlarından döndüren vahşet gecesine kadar...

"Beren iyi Suat Hanım. Yeniden başlıyor hayatına. Genç za-

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

ten. Hata yapsa da sıfırdan başlama fırsatı var. Bu musibet de ders oldu ona. Eski hayatını aramıyor."

Suat yine başını salladı. O geceden bu yana adamakıllı konuşamamıştı Beren'le. Biraz hastanede, biraz evde, biraz telefonda. Bölük pörçük, tamamına ermemiş bir veda.

"Ben geleyim bir Beren'i göreyim dedim. Onu bir şeylere çekmeye çalışmıyorum İlkay Hanım, sakın yanlış anlamayın. Ben..."

"Biliyorum Suat Hanım. O kadar bencil olduğunuzu sanmıyorum zaten. Görüşün tabii. Sizi çok sever Beren. Ağzından hâlâ düşürmüyor. Gelir birazdan. Bir işi vardı."

"Telefonu da değişmiş sanırım. Numara başkasına geçmiş."

"Evet, eski hayatını bırakması için öyle karar verdik."

Suat bu cümlede kadının kararının ağırlığını hissetse de ses etmedi. Beren'i kaybetmek üzereyken yeniden kazanmasının korumacılığı ve kaygısı vardı kadında. Suat burada olmaya hakkı olmadığını düşünerek ayaklandı.

"Ben artık kalkayım. Beren'e uğradığımı söylersiniz. Yolum daha uzun."

"Bir göreve mi gidiyorsunuz? Başka bir büroya geçmişsiniz sanırım."

Kadına bu bilgileri kimin verdiğini düşündü Suat. Selim, Beren'i aradığını söylemişti. Muhakkak o yetiştirmişti. Ya da Beren'in teşkilatta görüştüğü başka arkadaşları olabilirdi. Konuşuyordu insanlar. Artık İstihbarat Şube'de bir işi olduğundan bile emin değildi. Apar topar rapor almış, uzunca bir süre evinde saklanmış, ağlamak, ortalığı kırıp dökmek, kendisine zarar vermek için çok uğraşmış, hiçbirini yapamamış, sadece heykel gibi taşlaşmış biri olarak yeryüzüne dönmüştü. Yola çıkmaya böyle karar vermişti. Kaçarak, yollarda kendisini kaybederek. Ama önce kaybettiğini sandığı eski yardımcısı Beren Bahar'ın iyi olduğundan emin olarak. O yüzden burada, öğretmen İlkay Hanım'ın sözlüsüne kalkmıştı.

"Bir süre kafa izni aldım. Dönüşte bakacağım neler yapacağıma. Şu sıralar teşkilat da biraz karışık."

Suat'ın belli belirsiz el hareketi kadının gözünden kaçmadı. Zeki gözlerinin içi parlıyordu. Suat'ı baştan aşağı süzdü kadın.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Eh siz bilirsiniz o zaman. Bekleseydiniz gelirdi. Haber verirdim ama telefonu da kapalıdır şimdi. Bir iş görüşmesinde Beren...”

Başını sallayarak yerinden kalktı. Koridordaki portmantonun aynalı kapısında yansımasıyla karşılaştı. Avurtları çökmüş, gözlerinin altı kararmış, çenesi kilitlenmiş, saçları yağlı, ona nefretle bakan bir kadın gördü. Siyah kot pantolonu beline bol geliyordu. Günlerdir abur cubur dışında bir şey girmemişti midesine. Onu bulmasını beklediği kişiyi bulmak istemiyordu. Yeraltına girmek, ona bir mizansenmiş gibi sunulan geçmişten de, yapması gereken şeylerin ağırlığını taşıyan gelecekten de kaçmak istiyordu. Tam o sırada kapıda bir anahtar sesi duydu. Kapı açıldı, arkasından minyon bir genç kadın göründü. Bir süre bakıştılar. Saniyeler döndü. Beren’in yüzünden yüzlerce duygu geçti. Sonunda ona doğru koştu ve boynuna sarıldı.

“Suat Zamir! Suat Amirim... Suat Ablam!”

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

2

Deniz kıyısındaki çay bahçesinde yan yana çalkantılı mavi sulara baktılar. Suat, Beren'in küçük elini bir çocuğun elini tutar gibi sıkı sıkı tutuyor, ne konuşacağını bilememenin getirdiği bocalamayı göğsünde hissediyordu. Çay bahçesinde okey oynayan bir yaşlı erkek masası, okuldan kaçmış iki liseli sevgili, gazetesini okuyan bir emekli adam dışında kimse yoktu. Uykulu bir garson onlara kahve siparişlerini getirdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Denizin en yakınındaki masada ikisi giderek bu dünyadan uzaklaşan bir ada gibi görünüyorlardı.

"Özür dilerim" dedi Suat hırıltılı bir sesle.

"Daha önce gelmeliydim. Daha önce aramalıydım. Bıraktım seni. Bıraktık. Ama iyisin, belki de hiç olmadığın kadar iyi."

Beren elini Suat'ın elinden kurtardıktan sonra soğumuş kahve fincanıyla oynadı. Çantasından bir sigara paketi çıkararak Suat'a uzattı. Suat şaşkınlıkla baktı Beren'e.

"Sen ve sigara! Rüyamda görsem inanmam."

Beren gülümsedi. O gülümsemede bir olgunluk, yaşadığı acıyı sindirmiş bir kadın gördü Suat. Beren önce Suat'ın, sonra kendi sigarasını yaktı. Rüzgâr Beren'in omuzlarına düşen kabarık kıvırcık saçlarını dalgalandırıyor, küçük yüzünü kapatıyor, sigara dumanını Suat'a doğru savuruyordu.

"Sakın ablama söyleme" dedi Beren tatlı bir gülümsemeyle.

"O beni hâlâ çocuk sanıyor."

Suat da güldü.

"Ablan seni çok seviyor belli. Sana iyi gelmiş. Baksana eskisinden bile daha sağlamsın. Ne o, biraz kas mı yaptın sen?"

Suat, Beren'in kısa tişörtünden görünen kollarını işaret etti başıyla. Beren önüne baktı.

"Eceabat'ta yapacak pek bir şey yok. Deniz, spor, birkaç kom-

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

şu, yazlıkçılar, bol bol film ve kitap. Bazen kariyerimin başında emekli oldum diyorum."

"Ne güzel işte. Tam nekahet olmuş. Yani keşke yaşanmasaydı. Keşke beraber olsaydık."

Beren başını salladı. Sigarasını yarısında kül tablasında aceleyle ezdi. Suat Beren'in canını sıktığını düşünerek telaşlandı.

"Yanlış anlama Berenciğim. Beraber olmasak da burada olman bana güven veriyor. Bu dünyayı, aynı zamanı paylaşmak da güzel."

Beren Suat'a gülümsedi. Elini onun koluna koydu.

"Suat abla hayatımın en heyecanlı, en anlamlı günleri seninle çalıştığım günlerdi. Ama polislik bana göre değilmiş. Fazla vahşi, fazla sert, fazla..."

Suat başıyla onayladı. Sigarasından bir duman savurdu rüzgâr yönünde.

"Çok haklısın. Bazen ben de polislik mi yapıyorum yoksa bir bataklığın içinde mi debeleniyorum emin olamıyorum. İyi yaptın Berenciğim. Çok iyi yaptın."

"Resmi olarak hâlâ raporluyum. Ama dönmeyeceğim. Yeni bir yol daha iyi olacak gibime geliyor."

"Ablan bir iş görüşmesine gittiğini söyledi. Nasıl bir iş?"

"Ofis işi. Bir şirketin güvenlik müdürlüğü gibi bir şey. Tam da anlamış değilim."

Beren incecik sesiyle kıkırdadı, Suat da ona katıldı.

"Zaten burada ne iş yapsam rahat olurum. Ev bizim, kira derdi yok, ablam bana bebekmişim gibi bakıyor, eh birkaç arkadaş da var. Daha ne isterim ki..."

Suat Beren'in hırslarından vazgeçişinin ardında sadece yaşananan olayların bulunmadığını hissediyordu. Beren yaşlı bir kadın gibi konuşuyordu. Kenara çekilmeye hazır, belki bir adam, belki bir çocuk, sıradan bir kasabada sıradan bir aile hayatı hayali...

"Çok haklısın Beren. Senin adına çok sevindim. Sen her şeyin en iyisine layıksın. Harika bir polistin, harika bir müdür olacağına eminim."

İkisi de gülümsedi. Suat denizin kayalara vurdukça beyazlaşan sularını izledi.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

“Suat abla, duydum ki İstihbarat Şube’ye geçmişsin. Zor olmalı orası. Cinayet Büro’dan bile zor.”

Suat Beren’in kulağına gelen söylentilerin neler olabileceğini bir anlığına düşünse de dürüstlüğün en iyi strateji olacağına karar verdi. Hayatını gözü kapalı teslim edeceği eski yardımcısına her şeyi anlatabilirdi. Ne kadarını bilmek isterse o kadarını.

“Beren sana şu kadarını söyleyeyim, İstihbarat tam bir gayya kuyusu. Battıkça boğuluyorsun. Öyle bir şeyin içindeyim ki nasıl yüzeye çıkarım bilmiyorum. Seni kendi dertlerimle sıkmak istemiyorum. Belki bilmemen senin için daha iyi.”

Beren elini Suat’ın eline koydu, yüzüne baktı.

“Bizim dostluğumuz bir kahvelik değil Suat amirim, bir ömürlük. Sen anlatmak istersen ben dinlerim.”

Suat masadaki paketten bir sigara daha çıkardı, yaktı, denize doğru üfledi.

“Hani ben şu dünyada kimsesizim zannediyordum ya. Ben aslında var olanların arasında yapayalnızmışım. Bana hep yalan söylenmiş Beren. Hayatımın en başından bu yana ben bir yalanı yaşamışım.”

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Beren Suat’ın sözlerine mana veremediği için kaşlarını çattı. O sırada masaya boşları almaya gelen garsona da gizliden sinirlendi. Birer çay söyledikten sonra garsonu gönderdiler.

“Anlamadım amirim. Nasıl bir yalan?”

Suat Beren’in yüzüne çevirdi başını.

“Sana anlatacaklarım başını belaya sokar diye çok korkuyorum Beren. Burada olduğumu da biliyorlar. Bundan eminim. Son dosyam... Son vakada manipüle edildim, kullanıldım. Bir piyon gibi oynadılar benimle.”

Beren hâlâ anlamamıştı ama Suat’ı zorlayarak ağzından laf alamayacağını da biliyordu. Gerçekten istiyor muydu bunları duymayı? Eski amiri Suat Zamir’in çalkantılı hayatına, sert gerçekliğine karışmaya hazır mıydı? Şu sakin kasabada sakin bir hayatın ilk adımlarını atarken iyi bir fikir miydi bu?

Beren tedirginlikle çevresine bakındı. Liseli âşıklar ve emekli gitmiş, okey oynayan yaşlılar ellerindeki taşlara yoğunlaşmıştı.

Hava bozacağının işaretlerini veriyordu. Bulutlar ufuk çizgisinden hızla karaya yaklaşıyordu.

"Bu gece bizde kal Suat abla. Bu gece misafirimiz ol. Uzun uzun konuşuruz. Ne dersin?"

Suat bir an rüyadan uyanır gibi silkindi, bitmekte olan sigarasını söndürdü.

"Yok Beren, kalamam. Yolum uzun. Bir an önce yola çıkmalıyım. Bak yağmur da geliyor."

"Nereye gideceksin? Bu acele ne? Peşinde birileri mi var?"

"Peşimde hayatım boyunca birileri varmış. Hep izlenmişim ve gözlenmişim. Ama nedenini bilmiyorum. Nedenini bilmediğim şeylerin boyumu aştığını hissediyorum. İlk kez öfkeden kudurmuyor, uyuşuyorum. Yüzleşmek istemiyorum Beren. Kaçmak, saklanmak, senin gibi ufacık bir kasabada insanların içinde erimek istiyorum."

Beren, Suat'ın allak bullak ruh halini görünce arkasına yaslandı. Biraz düşünmek, onu ikna etmenin yollarını araştırmak istiyordu.

"Bak şöyle yapalım. Çok yorgun görünüyorsun. Bir ahbabın oteli var, hemen şurada. Bu gece orada kal, iyice dinlen. Hem fırtına çıkarsa ben çok endişelenirim. Yıkan, uyu, sakinleş. Sonra yarın sabah erkenden git. Bizde kalmak istememeni anlıyorum. Ablam temizlik ve düzen konusunda Gestapo gibidir. Eksik olmasın."

Suat, Beren'i kaygılandırdığını fark edince gülümsedi.

"Korkma o kadar kötü değil. Hallederim ben. Mutlaka bir çözüm bulunur. Hem ayrıca biraz yolculuk bana iyi gelir. Aklın bende kalmasın."

"Nereye gidiyorsun abla?"

"Şimdilik sadece yoldayım Beren. Aklımda bir yer var ama dur bakalım. Böyle hedefsiz yolun da tuhaf bir tadı varmış."

"Sanki yıllar geçti" diye mırıldandı Beren.

"Nasıl?'

"Sanki başka bir hayatta yaşandı her şey. Sen, Selim abi, Kadri amirim, cinayetler, kurbanlar, cadılar..."

Suat son sözcükten sonra Beren'in elini tuttu, sıktı.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

“Sen hiç merak etme. O hayattan kurtuldun sen, burada kal, kök sal, kendin gibi kıvırcık saçlı güzel çocuklar yap. Ben iyiyim, iyi olacağım. Tamam mı?”

Beren gözkapaklarını zorlayan yaşlarını yutmak istercesine burnunu çekti. Suat Zamir’in boynuna sarıldı. Birkaç dakika denizin taşan sularının tam karşısında öylece kaldılar.

Suat yerinden kalkıp çay bahçesinden çıkarken Beren’i son kez görmek için yanıp tutuşuyordu. Ama dönmedi. Arkasından gelen ince sesi martılara yordu. Biri onu kolundan çekince döndü.

“Amirim. Bu benim yeni cep numaram. Ne zaman ihtiyacın olursa ara. Konuşmak istersen. Ya da başka bir şey için.”

Beren’in becerikli parmaklarıyla attığı mesaj, Suat’ın cebindeki telefonunda çınladı.

İki kadın bir kez daha sarıldılar. Suat Zamir eski arabasına doğru yürürken Beren’in yaşlı gözlerini sırtında hissetti.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

3

Kaç saattir direksiyon başında olduğunu hesaplamaya çalıştı, kafası bulandı. Beren'in yanından öğleden sonra ayrılmıştı. Saate bakmak aklına bile gelmemişti. Bir süredir saate bakmayı bırakmıştı zaten. Kafası ve bedenindeki saat de bozulmuştu. Telefonunun şarjı çoktan bitmiş, verdiği molalarda şarj etmek de aklına gelmemişti. Haber vereceği ya da alacağı kimse yoktu. Kaçışlar yalnız yaşanmalıydı. Şimdi sabahın karanlığında kamyoncuların durak yeri bir bozkır istasyonunda sıcak koyu kızıl renkli sıvıyı yudumlarken hayatında daha önce çay içmemiş olduğunu fark ediyordu. Garson çocuğa el etti. Çocuk ayağında paten varmış gibi anında yanında bitti Suat'ın.

"Bu ne çayı? Markası ne?"

Çocuk hayatın sırrını biliyormuş gibi gülümsedi.

"Abla bizim çayımız meşhurdur. Gelen bir daha sadece çay içmeye gelir."

"Tamam anladık güzel de, ne çayı bu?"

Çocuk çevresine baktı, Suat'ın kulağına eğildi.

"Kaçak abla, kaçak. İsmi markası yok. Kaçak çayın adı mı olur?"

Suat çocuğun gevşek gülümsemesinden hoşlanmadı. Bir polisle konuştuğunun farkında değildi elbette. Ama yine de böyle övünmesi... Gerçi suçun ayan beyan, gösterişle işlendiği bir düzende kaçak çay neydi ki?

"Tamam bana fincanda getir bir tane daha."

"Fincanda mı?"

"Evet fincanda."

Çocuk salak salak Suat'a baktı. Kadının ona sinirlendiğini fark ederek aynı hızla tezgâhın ardında kayboldu. Az sonra büyük bir su bardağında koyu renk bir çay Suat'ın önüne konuldu. Çay tir-

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

yakisi görmeye alışkın çocuk fincanın onu kesmeyeceğini düşünmüş olmalıydı.

Suat gülerek iki eliyle kavradı bardağı. Benzin istasyonunun otoparkında beş altı kamyonun arasına sıkışmış Renault'suna baktı. Toz, çamur içinde kalmıştı. Aynı sahibi gibi. Bu halde Kadri'nin karşısına çıkarsa güzel bir fırça yerdi. Beren'i dinlemediğine pişmandı. Dev bardağı kaldırıp okkalı bir yudum aldı çayından. İçine yayılan kara sıcaklık sakinleştirdi onu. Açık pencereden vuran rüzgârdan tutulan boynunu ovdu, sağa sola yatırdı. Diyarbakır'a bir saatlik mesafe kalmıştı. Kente böyle pespaye, kuyruğu bacaklarının arasında girmemeliydi. Çocuğu bir daha çağırdı yanına. Azar işitmeye hazır çocuk yine koşarak geldi.

"Telefonumun şarjı bitti bakamıyorum. Yakınlarda bir otel ya da pansiyon var mı? Temiz olsun."

Çocuk başını heyecanla salladı, kasada duran orta yaşlı kel adama gitti, bir şeyler fısıldadı, başıyla Suat'ı gösterdi. Kasadaki Suat'a utangaç bir bakış atıp bir kâğıda bir şeyler karaladı çocuğa verdi. Çocuk yine masanın yanında bitti.

"Abla, amcam senin için yazdı. Burası temizdir, aile yeridir diyor. Adı bu. On kilometre ötede. Bizim adımızı ver."

Suat teşekkür ettikten sonra kâğıttaki kötü yazıyı okumaya çalıştı. Bulurdu nasılsa. Yolda kaç tane otel olabilirdi ki? Masaya dört çayın parasını koyup yerinden kalktı. Ağzını buran nefis kaçak çayı bitiremeyecekti. Daha doğrusu bünyesi almıyordu artık. Çorbacı, çaycı, kafe, mola yeri her neyse oradan çıktı ve siyahtan griye dönen göğün altına adımını attı. İçeride çayını içen tek bir kamyoncu görmüştü, diğerleri kamyonlarında uyuyor olmalıydı. Gecenin içinden gelen siyah saçlı, kirli, deri ceketli, postallı bir kadına kimse bulaşmamıştı. O da olsa bulaşmazdı kendisine. Sürücü koltuğuna yerleşti, midesindeki yanmayı durdurmak için yan koltukta duran paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Pencereyi açtıktan sonra dumanı dışarı üfledi. Seri bir manevrayla park ettiği yerden çıktı, yola koyuldu.

Az sonra çocuğun söz ettiği oteli sağda gördü. Otuz, kırk yıl önce parlak hayallerle inşa edilmiş beton yapının yaldızları dökülmüş, pencere pervazları şişmiş, perdelerinin renkleri atmıştı. Ote-

DOĞAN KİTAP
ÜRÜNÜDÜR

İstihbarat Şube'deki son görevinde kendi ailesi hakkında sarsıcı bir sırrı açığa çıkaran Başkomiser Suat Zamir, toparlanmak için bir süreliğine izin almıştır. Geçmişinden kaçmak için önce eski yardımcısı Beren Bahar'a gider, ardından da vaktiyle Diyarbakır'a sürülmüş olan eski amiri Tikli Kadri'ye.

Diyarbakır'a varışının hemen ardından bir kız çocuğunun derede ölü bulunması, Suat'ı yeniden karanlık bir soruşturmanın içine çeker. Emniyet'in karmaşık ilişkileri ve gizli hesapları arasında gerçeğin peşine düşen Suat'ın yolu Yüzbaşı Mete'yle kesişir.

Suat, kurallarına yabancı olduğu bir coğrafyada suçun, sırların ve aşkın iç içe geçtiği tehlikeli bir yolculuğa çıkar.

Suat Zamir'in beşinci macerası *Gül Kanunu*, düğümlerin çözüldüğü, doludizgin bir polisiye...

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

Elçin Poyrazlar 1975 Bursa doğumlu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. İstanbul, Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de saygın yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. İngiltere'de Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi. Romanları *Gazetecinin Ölümü* (2014), *Kara Muska* (2016), *Mantolu Kadın* (2018), *Ecel Çiçekleri* (2021-Yılın Polisiye Kitap Ödülü), *Kayıp Yüz* (2022), *Çıplak Kalp* (2023) ve *Gölgenin Eli*'dir (2025).

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
ISBN 978-625-8495-03-4
Sertifika no: 44919
9 786258 495034
Doğan Kitap